

ми купи половинъ хлѣбъ и две-три зелени пиперки!

Азъ бѣхъ всичко за майстора и за голѣмитѣ работници.

Когато дохождаше сжбота, майсторъ Тасо ми заплащаше за изработеното презъ седмицата. Шепата ми се изпълняше съ пари, но азъ не можехъ да разбера съ радостъ ли ги гледахъ. Не, то не бѣше радостъ, а гордостъ, че успѣхъ съ труда си да спечеля и спестя. Сега тия пари не ми се виждаха много, защото знамъ какъвъ бѣше и труда ми.

— Слушай, Стрела! Като свършимъ тази къща, идвашъ ли съ мене въ София? Тамъ имаме да строимъ единъ много хубавъ домъ.

— Не, чичо Тасо, благодаря! Ваканцията се свършва и азъ ще трѣба да тръгна на училище.

— Добре, добре, все пакъ най-накрая учението свършва всичко.

Работата кипѣше. По нѣкога, когато ми омръзваше да нося тухли и греди, азъ отивахъ при зида и поисквахъ разрешение да зидамъ. О, колко хубава била зидарската работа! Ти поставяшъ тухла върху тухла и подъ ржцетѣ ти расте грамадна стена.

Азъ не изгубихъ любовта

си къмъ работата, защото ми се харесваше това, че ще приготвя заедно съ другитѣ работници единъ домъ и въ неговитѣ стаи ще живѣятъ хора. Деца ще седятъ вжтре надъ учебницитѣ си, печки ще бумтятъ и ще разнасятъ хубава топлина...

Най-после постройката се свърши. Край улицата изникна хубава къща съ голѣми прозорци, въ които слънцето като благословенъ даръ изпраща всичкитѣ си лжчи, съ бѣли чисти колони предъ вратата, съ нова, свѣтла мазилка и съ малки китни балкончета, на които бѣха направени мѣста и за саксийки. Тогава азъ видѣхъ какъ я изглеждаше майсторъ Тасо и какъ измѣрваше работата на всѣкого отъ насъ. Колкото хубава бѣше къщата, толкова порасълъ ми се виждаше и майсторъ Тасо. Той даде душа на тухлитѣ, затова домътъ е тѣй живъ и веселъ.

Като раздаде последната ни надница, той каза:

— Хайде вече да се раздѣлимъ! Работихте ми честно и сговорно. Когато поискате работа, ще дойдете пакъ при мене. Гладни нѣма да ви оставя!

Поехъ пжтя за къмъ дома.